

Falcon Seven

Van James Huston verscheen eerder bij The House of Books:

Marine One

James Huston

Falcon Seven

the house of books

Oorspronkelijke titel

Falcon Seven

Uitgave

St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

© 2010 by James W. Huston. All rights reserved.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Theo Horsten

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2991 9

D/2011/8899/55

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Shannon Marie Huston

De president is gemachtigd alle noodzakelijke en passende middelen te gebruiken om de vrijlating te bewerkstelligen van Amerikaanse of geallieerde militairen die door of namens of op verzoek van het Internationale Strafhof gevangen worden gehouden.

American Servicemembers' Protection Act,
22 U.S.C. § 7427 (2002)

Proloog

‘Wat was dat?’ vroeg Rawlings terwijl hij de stick van F/A-18F Super Hornet naar links gooide en de jet een steile bocht liet draaien.

Achterin keek Dunk op van zijn radarscherm en zette zich schrap tegen de toenemende G-krachten. ‘Lichte wapens,’ gromde hij terwijl hij naar het mondingsvuur daar beneden in het donker keek.

‘Kennelijk,’ zei Rawlings en duwde de gashendels naar voren tot vol nabrandervermogen.

Duncan keek nog eens naar de flitsen daar beneden, nauwelijks zichtbaar in de verte. Ze schoten werkelijk. Hij wierp een blik op de hoogtemeter. ‘We zijn ver buiten hun bereik.’

‘Dat weten zij niet.’

Dunk rolde met zijn ogen. ‘Waarschijnlijk weten ze dat wél.’

‘Maar waarom schieten ze dan? Verspillen ze zomaar voor de gein vijftig van de negentig patronen die elk van die klootzakken heeft?’

‘Dat snap ik ook niet. Ze zijn gewoon...’

‘Roep Fireplug op. Vraag of ze in deze omgeving iets verwachten.’

Daar dacht Dunk eerst eens even over na. Fireplug was de codenaam voor de E-3 AWACS die al het luchtverkeer boven de bergen van Afghanistan in het oog hield en daarbij vooral het gebied waarboven zij zich nu bevonden, het grensgebied met Pakistan bij Waziristan, zoals dat werd genoemd, dat zichzelf tot een deel van de federaal bestuurde stamgebieden van Pakistan had verklaard, de FATA, zoals dat internationaal werd genoemd – Federally Administered Tribal Areas. Dunk en de andere vliegers waren echter van mening dat ze het beter Non-federal, Non-administered, Non-tribal Areas hadden kunnen noemen. Het was een bergachtig gebied waar het wemelde van Al Qaida en Taliban.

Dunk keek hoeveel brandstof ze nog hadden. Het was nog een heel eind vliegen, terug naar de carrier. ‘Laten we teruggaan. We naderen bingo brandstof.’

Raw liet de rechtervleugel van de Hornet met een ruk zakken en zei

over de radio tegen zijn wingman: ‘Bronco, heb je dat vuur van lichte wapens gezien?’

Bronco, de piloot van de andere F/A-18 in de formatie van twee toestellen, was eveneens luitenant, ouder in rang dan Rawlings, maar jonger dan Duncan. Bronco antwoordde over het versleutelde kanaal: ‘Niets aan de hand. Die zitten bij de grens.’

‘Roep Fireplug op,’ zei Rawlings nogmaals tegen Dunk.

‘Die roep ik op als ik dat nodig vind. Vlieg jij nou maar.’

‘Roep ze op! Zorg dat we clearance die kant op krijgen!’ hield Rawlings aan.

Dunk verbeet zich. ‘Fireplug control, Whisky Hotel 09, over.’

De E-3 antwoordde direct. ‘Whisky Hotel 09, Fireplug control, zegt u het maar.’

‘We zien wat vuur van lichte wapens...’

Rawlings kwam tussenbeide en zei: ‘– hevig vuur van lichte wapens...’

Duncan vervolgde: ‘– ongeveer vier mijl bij ons vandaan op peiling 044. Wilt u dat we gaan kijken? Anders keren we naar de basis terug.’

‘Stand-by.’

Rawlings vervolgde zijn schoksgewijze linkse bocht rondom het gebied waar nog steeds werd geschoten. ‘Klaar om dat tuig aan te pakken,’ zei Rawlings.

‘Vergeet het...’

‘Whisky Hotel 09, we krijgen van alle kanten berichten over vuur van lichte wapens aan de andere kant van de grens. Wordt niet beschouwd als een bedreiging voor de coalitiestrijdkrachten. Uw instructies zijn RTB.’ Return to base, terug naar de carrier.

‘Niet te geloven,’ zei Rawlings via de intercom zodat alleen Dunk het kon horen.

‘Roger Fireplug. Wilco,’ zei Dunk en toen tegen Rawlings: ‘Koers wordt 205, snelheid 300 knopen.’

‘Whisky Hotel 09, Fireplug control, over.’

De oproep verraste Dunk, en hij antwoordde snel. ‘Gaat uw gang, Fireplug.’

‘Bent u in staat een omweg van vijftien minuten te maken voor een nieuw doelwit voor uw JDAM, over?’

Dunk keek hoeveel brandstof ze nog hadden en raadpleegde de brandstoftabel op zijn kniebord. ‘Kunnen we op onze huidige vlieghoogte blijven?’

‘Inderdaad.’

‘Zeg tegen ze dat we het doen!’ zei Rawlings over de intercom. ‘Ik heb zin om vanavond iets in puin te gooien, verdomme.’

‘Fireplug, Whisky Hotel 09, dat kunnen we doen. Wat is de vector?’

‘Whisky Hotel 09, vector naar uw doel 125 op veertig mijl, over.’

‘09, Roger. Stuur me de coördinaten.’

Raw zwenkte naar de nieuwe koers van 125 graden en Dunk gromde tegen de G-krachten terwijl hij het doelicoontje op zijn scherm zag verschijnen. Hij rolde zijn cursor erop en las de coördinaten en de vector af. Het was dezelfde peiling en afstand als die van de vector die Fireplug hem via de radio had opgegeven.

Dunk liet zijn radar meedraaien in de richting van hun bocht en zocht in terreinmodus naar gebouwen. ‘Ik heb goede coördinaten en een goede Predator uplink,’ meldde hij. Hij keek naar de elektronische kaart die over zijn scherm lag. ‘Fireplug, dit doel ligt aan de andere kant van de grens.’

‘Dat is juist, 09.’

‘Hebben we clearance?’

‘U krijgt definitieve clearance als u het doel in beeld hebt en kunt identificeren. We hebben informatie over een aantal belangrijke doelen in dat gebouw. U moet zo dadelijk een Predator uplink krijgen die een en ander bevestigt.’

‘Die heb ik al.’

Raw wierp een blik op de HSI, zijn voornaamste navigatiedisplay, en hield het toestel op koers. Hij verhoogde de snelheid tot vierhonderd knopen.

‘Vijf minuten naar ons drop-point,’ zei Dunk, en tegen Paco – de Weapons Systems Officer van hun wingman – via de versleutelde frequentie van het squadron: ‘Krijg jij die Predator feed?’

‘Ja. Hartstikke mooi,’ zei Paco. ‘Heb je al een goed radarbeeld?’

‘Nog geen definitieve identificatie... wacht even...’ Hij zag de informatie waardoor het doel werd bevestigd op zijn scherm knipperen en zei tegen Raw: ‘We hebben goeie info van de Predator. Ik voer de coördinaten in.’ Hij zag op zijn scherm dat de JDAM, de satellietgestuurde bom, de gegevens over het doel had ontvangen en bevestigd. Hij zag hoe het doelicoon op zijn radar bleef staan op wat een groot plat gebouw in een dorp leek te zijn. ‘We zijn er klaar voor.’ Hij werkte de checklist af en besloot met: ‘Master-arm aan.’

Raw was zelfs meer dan klaar. ‘Master-arm aan.’

Dunk zag dat bevestigd. ‘Fireplug, Whisky Hotel 09, klaar om te lanceren.’

‘Whisky Hotel 09, Fireplug, goede datalink, doel is bevestigd, u kunt lanceren.’

Dunk controleerde zijn bewapeningsconsole, zag dat alles in orde was en drukte op de verlichte afwerpknop bij zijn linkerknie. ‘Bom is weg,’ zei Dunk tegen Raw terwijl ze het toestel omhoog voelden springen toen de negenhonderd kilo zware bom losliet en met toenemende snelheid door de duisternis naar de aarde schoot.

‘Te gek,’ zei Raw opgewekt terwijl hij een steile bocht naar links inzette, in de richting van Afghanistan, met de bedoeling helemaal rond te gaan naar een koers van 185 graden naar de carrier. ‘We gaan terug naar het schip.’

Dunk keek over zijn schouder om de bom te zien inslaan. De grond was dichterbij dan hij had verwacht. Ze vlogen op 25.000 voet, maar het doel moest ergens op een plateau liggen, misschien 10.000 voet onder hen. Hij draaide zich helemaal om, om tussen de staartvlakken door te blijven kijken, wachtend op de inslag, en zag toen plotseling de onmiskenbare flitsen en rookpluimen van een aantal raketten die op hen af kwamen stormen.

‘Shit! Flares!’ schreeuwde hij tegen Raw.

‘Wat?’

‘Flares! Naar links! Motoren stationair! We worden met raketten beschoten!’

Raw begreep er niets van, maar reageerde onmiddellijk. Hij drukte op de knop op zijn stick om de fakkels te lanceren die de hittezoekende raketten bij hen vandaan moesten houden. Maar het was te laat. De Amerikaanse Stinger-raket trof de uitlaat van de linkermotor. Er volgden nog eens drie Stingers die in de getroffen motor ontploften. Het nabrandergedeelte van de motor van de F/A-18F Super Hornet explodeerde en scheurde de staart van het gevechtsvliegtuig.

‘Wat is dat, godverdomme?’ schreeuwde Raw terwijl hij worstelde om de jet onder controle te houden.

Dunk tastte tussen zijn benen door, legde zijn hoofd achterover en trok aan de hendel die de raketmotoren startte die hun schietstoelen omhoog schoten en hun parachutes tegen de nachtelijke hemel openden. Dunk keek tussen zijn voeten door naar het donkere platteland van Pakistan beneden hem.

I

Ik liep de delicatessenwinkel naast het appartementengebouw waar ik woonde binnen voor mijn gebruikelijke broodje ei en een zwarte koffie. Maar in tegenstelling tot andere ochtenden, stond de televisie in de hoek niet op de *Today Show*. De beelden op het scherm waren heftig en nogal verontrustend. Een groep mannen sleepte twee in vliegeroverall geklede Amerikanen door de ongeplaveide straten van een donkere, dreigend aandoende stad. Een tekstregel onderaan het scherm meldde: 'Peshawar, Pakistan.' Ik probeerde om boven de gesprekken om me heen in de winkel de stem van de commentator op de televisie te horen. De meeste mensen keken niet eens en namen klaarblijkelijk zonder meer aan dat het gewoon het zoveelste verhaal was in een oneindige reeks van verslagen over de oorlogen in het Midden-Oosten. Ik kon gedeeltelijk verstaan wat de verslaggever zei. In de stad waar dit gebeurde was het donker, maar de twee Amerikanen werden vanuit allerlei vreemde hoeken belicht door ontelbare kleine lichtjes van zaklantaarns, aanstekers, koplampen van auto's, alles wat ze maar konden vinden. Alles was erop gericht om de twee Amerikanen bij deze vernederende nachtelijke optocht in het zonnetje te zetten. Ik werd kwaad.

Ik betaalde mijn ontbijt, deed een stap opzij en bleef naast de kassa naar het scherm staan kijken. Ik nam een hap van het broodje dat ik met de bruinpapieren zak vasthield en zag dat de handen van de Amerikanen op hun rug geboid waren en dat ze leren hondenbanden om hun hals hadden. Hun gezichten waren onbedekt en ze keken met grote, niet begrijpende ogen moedig om zich heen.

De groeiende menigte joelde en schreeuwde. Zo nu en dan vloog er iets vanaf de zijkant van het scherm door de lucht en trof een van hen in het gezicht of tegen de borst. Hun gezichten zaten vol met schrammen en sneden.

Ze keken alsof ze dachten dat ze naar een plek werden gebracht waar ze zouden worden onthoofd. Er kwam een verslaggeefster in beeld

terwijl achter haar het beeld van de twee Amerikanen werd stilgezet.

Ze zei: ‘Deze beelden werden eerder vandaag gemaakt, toen twee Amerikaanse marinevliegers gevangen werden genomen nadat hun F-18 Hornet tijdens een aanval in de bergen in het westen van Pakistan was neergeschoten. Ze wisten zich met hun schietstoelen te redden en kwamen met hun parachutes in de buurt van een dorp neer, waar ze onmiddellijk werden aangevallen. De leiders van de plaatselijke stammen zagen kans hun mensen in toom te houden, maar de twee Amerikanen werden aan anderen overgedragen en naar Peshawar gebracht.

Wat er precies is gebeurd, is onduidelijk, maar klaarblijkelijk was het marinevliegtuig met een missie bezig en had het een bom gegooid op een doel waarvan werd aangenomen dat het een hoofdkwartier van Al Qaida was. De stamoudsten beweren echter dat het gebouw gebruikt werd voor de medische behandeling van vluchtelingen uit de oorlog in Afghanistan. Hoewel we geen toegang hebben tot de plaats van het gebeurde, krijgen we berichten dat er veertig Afghaanse vluchtelingen en medische hulpverleners zijn gedood, voornamelijk vrouwen en kinderen. De Pakistani spreken van een ramp en de demonstranten denken dat hier sprake was van opzet. Ze denken dat het bedoeld was als een boodschap aan het Pakistaanse volk om te stoppen met het verlenen van steun aan Al Qaida. De stamoudsten zijn woedend en zeggen dat ze hun volk niet langer meer in de hand kunnen houden. Ze zullen schadevergoeding eisen van de regering van de Verenigde Staten en willen dat de Amerikanen de toegang tot het Pakistaanse luchtruim wordt onttrokken. Een woordvoerder van de Amerikaanse marine heeft gezegd dat er een onderzoek naar het gebeurde wordt ingesteld, dat ze niet zonder meer kunnen bevestigen dat hier sprake was van een vergissing, maar dat een en ander zal worden onderzocht. Tevens roepen ze op tot onmiddellijke vrijlating van de marinevliegers, zodat ze naar hun schip kunnen terugkeren. De marine zei dat ze geen informatie hebben over hoe de F-18 heeft kunnen neerstorten of dat het inderdaad werd neergeschoten, zoals de Pakistani beweren. Op dit moment zijn er net zo veel vragen als antwoorden, maar één ding staat vast: de Pakistani zijn woedend en dit waait niet zomaar over.’

Toen herhaalde CNN de beelden die ze hadden laten zien toen ik de broodjeswinkel binnenkwam. Jezus. Doelen bepalen was moeilijk, maar ook weer niet zó moeilijk. Je moest toch op zijn minst in staat zijn om een medische hulppost voor vluchtelingen te ontzien. Ik kon me niet

goed voorstellen hoe dit had kunnen gebeuren en ik kon me ook niet voorstellen hoe ze een F-18 hadden kunnen neerschieten. Dat is niet gemakkelijk. Ik kon me werkelijk niet herinneren wanneer dat voor het laatst was gebeurd, als het ooit was gebeurd.

Voor de vliegers zou het evenmin gemakkelijk zijn. Je werd niet zogauw vrienden met de mensen in Waziristan. Ik was er geweest en had geen enkele behoefte om nog eens terug te gaan. Ik zou al helemaal niet in Peshawar door een stel heel boze kerels met een hondenband om mijn hals aan de schandpaal willen worden genageld. Ook twijfelde ik geen moment dat ergens mensen met zeer uitgebreide bevoegdheden bezig waren plannen te maken om die marinevliegers te bevrijden uit waar het dan ook mocht zijn dat ze werden vastgehouden. Maar ik bedacht ook dat de kans om ze te vinden vrij klein was. De videobeelden die ik zag waren 's nachts opgenomen, waarschijnlijk afgelopen nacht. Maar het kon ook de nacht ervoor zijn geweest. Naar alle waarschijnlijkheid was de videotape simpelweg bezorgd als kant-en-klaar propagandamateriaal. Het was geen film van CNN en ook niet van de BBC. Het was gewoon door iemand met een videocamera gemaakt. Dus al werd er dan wel beweerd dat het in Peshawar was, het kon evengoed ergens anders en op elke willekeurige avond zijn geweest. Ze zouden heel moeilijk te vinden zijn.

Ik pakte mijn broodje in en ging op weg naar mijn kantoor, een straat verder. Bij de deur kocht ik de *Post* om te zien wat die over de zaak te melden had.

Die beelden zaten me dwars. Ik had een aantal jaren bij de marine gediend. Ik was geen vlieger, maar ik had zo het een en ander meegeemaakt. Ik kende veel vliegers. Ik had zelfs een paar keer een aantal van die mannen uit aardig benauwde situaties kunnen redden. Maar de aanblik van die twee op weg naar wat ze dan ook te wachten mocht staan, was afschuwelijk.

Ik keek op mijn horloge. Het was halfnegen, dat was halfzeven 's avonds in Pakistan. Ik moest over een halfuur bij de rechtbank zijn waar een van mijn cliënten moest voorkomen in een strafzaak. Dat zou het grootste deel van de ochtend in beslag nemen en daarna was het de bedoeling dat ik zou gaan lunchen met Rick Fielding, een oude vriend van me die nog steeds op het ministerie van Justitie werkte, op de afdeling Strafrecht, waar ik zelf ook had gewerkt. We lunchten ongeveer eens per maand samen. Ik hield graag een beetje bij waar mijn oud-collega's mee

bezig waren. Ik stond tegenwoordig voornamelijk aan de andere kant, hoewel ik het maar zelden op hoefde te nemen tegen een van mijn vroegere collega's van Justitie. Ik ben strafpleiter en daarom word ik door het merendeel van de aanklagers beschouwd als een dwaas, een overloper. Als je geen grote zaken deed, witteboordencriminaliteit voor veel geld bij een groot advocatenkantoor, werd je als een loser beschouwd. Iemand die strafpleiter werd en gewone, alledaagse zaken aannam, kon klaarblijkelijk geen beter werk vinden. Dat was niet mijn ervaring en Rick begreep dat, maar anderen niet. We hadden geen van beiden veel tijd om te lunchen en daarom troffen we elkaar gewoonlijk bij Casey's in K Street.

Bij de rechtbank liep het allemaal uitstekend en ik was op tijd voor mijn afspraak met Rick. Toen ik binnenkwam, was hij er al. We bestelden en Rick begon gelijk over de F-18. Iedereen had het erover. Aan het merendeel van de verhalen over de nog steeds voortdurende oorlog in het Midden-Oosten werd weinig aandacht besteed. Er was weer eens iemand opgeblazen, een Amerikaans gevechtsvliegtuig of, nog beter, een onbemande Predator had weer eens een bom op een trouwpartij gegooid, waarop de Amerikaanse regering verklaarde dat het hun oprecht speet dat er een aantal mensen waren gedood. Of een zelfmoordterrorist blies zich ergens op een markt op, of er was een aanval uitgevoerd op een afgelegen post van het Afghaanse leger, of wat dan ook. Maar dit was anders. Er waren twee Amerikaanse officieren gevangengenomen en niemand wist waar ze waren.

‘Geloof jij echt dat die jongens gevangengenomen zijn?’ vroeg Rick.

‘Nee. Maar ik zou niet graag in de schoenen staan van degene die ze op dit moment vasthoudt, want reken erop dat een stelletje bijzonder slecht gehumeurde kerels naar ze op zoek is.’

‘Je vrienden.’

‘Ja. Het zal ze misschien niet lukken, maar ik zou niet graag degene zijn die ze verborgen houdt.’

‘Hoe zouden ze ze kunnen vinden? Hebben ze gps-zenders bij zich of zoiets?’

‘Geen commentaar.’

‘Hoe kunnen twee Amerikanen in Peshawar terechtkomen, met hondenbanden om, terwijl ze door een woedende menigte worden gestenigd?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Geen idee. Ze moeten in de lucht met elkaar in botsing zijn gekomen of ze zijn neergeschoten. Ze zijn kennelijk heelhuids uit het toestel gekomen, maar nu zitten ze zwaar in de problemen.’

‘Heb je het laatste nieuws al gehoord? Wat de bloggers ervan zeggen?’

‘Als een blogger het zegt, moet het wel waar zijn.’

‘Ik begrijp wat je bedoelt, maar je moet toch even luisteren. Ken je Flight Track? Ik weet niet meer hoe die site precies heet. Hoe het ook zij, ze zeggen dat er een chartervlucht is gesignaleerd. Een exclusieve zakenjet. Een non-stopvlucht van Pakistan naar Nederland.’

Ik leunde achterover en fronste mijn wenkbrauwen. ‘Wat kan dat betekenen?’

‘Al sla je me dood. Dat is alles wat ik weet.’

‘Waarom naar Nederland?’ Toen drong het tot me door. O, Jezus. ‘Den Haag?’

‘Ja. Hoe wist je dat?’

‘Weet je wat er in Den Haag is?’

‘De wietrokers voor wie in Amsterdam geen plaats meer is?’

‘Nee, serieus. Weet je wat er in Den Haag is?’

‘Wat dan?’

‘Het ICC. Het Internationaal Strafhof. Ik durf te wedden dat die Pakistani met het ICC hebben afgesproken dat ze die twee kerels daarheen brengen om terecht te staan voor oorlogsmisdaden. Jezus christus.’ Ik keek om me heen. ‘Dit zou wel eens volledig uit de hand kunnen lopen. In Europa wordt dit met gejuich begroet, in het Midden-Oosten vieren ze feest, de moslims die in Nederland ongeveer tien procent van de bevolking vormen, huilen van vreugde, en het Amerikaanse publiek zal bloed willen zien.’

‘Shit, Jack. Denk je werkelijk dat het die kant op zal gaan?’

‘Als jouw blogger gelijk heeft, dan kan ik je dat garanderen. En dan zit de kat pas goed in de gordijnen. Dat brengt onze president in een heel moeilijke positie.’

‘Waarom dat?’

‘Hij heeft al heel lang laten doorschemeren dat hij met het Internationaal Strafhof wil samenwerken. In de eerste toespraak die zijn nieuwe ambassadeur bij de VN hield, onderschreef hij het lopende onderzoek van het Internationaal Strafhof. We hebben nog nooit iets onderschreven wat ze hebben gedaan, dus dat was een enorme koersverandering. Vandaar dat hij nu niet tegen het Internationaal Strafhof in kan gaan. Ik denk dat hij het Statuut van Rome uiteindelijk wil ondertekenen en het door de Senaat wil laten ratificeren.’

‘Clinton wilde niet dat het geratificeerd werd.’

‘En Bush haatte het verdrag. Het was een aanfluiting. Maar verder is het door vrijwel iedereen ondertekend. Wij bevinden ons nu in het selecte gezelschap van Iran en Israël en Noord-Korea.’

‘Zat jij niet in een of andere studiegroep toen je nog bij Justitie was?’

‘Ja. Ik had zelfs de leiding. De minister van Justitie wilde een verslag om het Congres up-to-date te brengen inzake ons standpunt ten aanzien van het Internationaal Strafhof. Ik was de enige met militaire ervaring.’

‘Wat stond er in jullie rapport?’

‘Het hof houdt nog steeds vol dat het wereldwijde jurisdictie heeft, zelfs over landen die het statuut niet hebben ondertekend. De garanties voor een eerlijk proces die wij als normaal beschouwen, hebben ze niet, en de definities van wat nu eigenlijk een oorlogsmisdaad is en wat agressie, zijn veel te vaag. Het lijkt nog steeds op een anti-Amerikaans pact omdat wij de enigen zijn die militair wereldwijd bezig zijn.’

‘En we hebben nog altijd niet getekend. Zo is het toch?’

‘Nou ja, Clinton heeft dus getekend, maar die zei vervolgens tegen het Congres dat ze het niet moesten ratificeren. Daarna heeft Bush die ondertekening weer ongedaan gemaakt. Als ze geen garanties inbouwen, zullen we waarschijnlijk nooit tekenen. Maar nu hebben die hufters Amerikaanse militairen opgepakt en dus krijgen ze moeilijkheden.’

Hij glimlachte. ‘Ik durf te wedden dat jij daar maar wat graag bij betrokken zou willen worden.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Denk je nu werkelijk dat er ook maar enige kans bestaat dat ze niet zullen worden veroordeeld? Als ze nog voor de volgende morgen onderweg zijn gegaan naar Den Haag, wil dat zeggen dat de hele zaak van tevoren gepland is. Iemand stond ze op te wachten.’

‘Hier spreekt de strafpleiter met zijn samenzweringsmentaliteit.’

‘Ja, zo ben ik nu eenmaal.’ Ik keek op mijn horloge. ‘Ik moet terug naar kantoor. Vanmiddag het zoveelste *habeas corpus*-beroepschrift.’

‘Verdien je intussen al een paar centen?’

‘Ik kan me redden.’

‘Shit, man. Ik had eigenlijk verwacht dat je na die twee grote zaken die je vorig jaar achter elkaar deed gebakken zou zitten.’

‘Ik haalde er de voorpagina van de *Post* mee.’

‘Twee keer zelfs. En die twee mariniers die je in Californië verdedigde? Waar was dat?’

‘Camp Pendleton.’

‘Dat was geweldig. Heb je ook niet een paar kerels vrij gekregen die ergens met een stel plattelanders in de clinch hadden gelegen? Dat was zelfs op CNN.’

‘Ja.’

‘Je hebt toch ook een onderscheiding gekregen?’

‘Dat was voor die twee grote zaken hier.’

‘Wat was dat ook alweer voor een onderscheiding?’

‘Strafpleiter van het Jaar.’

‘Daardoor zou je toch een paar grote zaken moeten krijgen. In elk geval enige bekendheid. En misschien zelfs mensen die kunnen betalen.’

‘Wie weet. We zien het wel. Ik moet weg.’

Ik liep door K Street terug naar mijn kantoor, dat in een van de oudste gebouwen van het blok gevestigd is. Mijn secretaresse gaf me een heel stapeltje telefoonberichten.

‘De bovenste. Die man probeert u al een hele tijd te bereiken.’

Ik bladerde door de papiertjes. Drie ervan waren van dezelfde persoon. Ik herkende de naam noch het nummer. ‘Wie is dat?’

‘Dat wilde hij niet zeggen.’ Ze keek me onderzoekend aan. ‘Herkent u zijn nummer?’

Ik keek nog eens. ‘Nee. Heb je hem mijn mobiele nummer gegeven?’

‘Nee, meneer. U hebt gezegd dat ik dat nooit aan iemand mocht geven. Ik meen dat u toen zei dat ik in voorkomende gevallen op mijn gezonde verstand moest afgaan, maar tot dusver heeft dat tot gevolg gehad dat ik het nog nooit aan iemand heb gegeven.’

‘Zei hij ook waar het over ging?’

‘Nee.’ De telefoon ging en ze keek naar de nummeridentificatie. ‘Daar is hij weer. Wilt u hem te woord staan?’

Ik knikte en liep naar mijn kantoor. Ik trok mijn jasje uit, hing het over de rugleuning van mijn stoel en keek naar de telefoon. Ze had hem in de wacht gezet. Ik deed de deur dicht, ging achter mijn bureau zitten, nam de telefoon op, drukte op de knop en zei: ‘Jack Caskey.’

‘Jack, met Chris Marshall.’

De naam zei me niets en de stem herkende ik evenmin. ‘Kennen we elkaar?’

‘We hebben gezamenlijke vrienden. Ik moet je spreken.’

‘Waarover? Zit je in de problemen?’

‘Nee. Recente gebeurtenissen.’

‘Wie ben je precies?’

‘Dat zeg ik liever niet over de telefoon. Kan ik naar je kantoor komen?’

‘Ik moet over een halfuur bij de rechtbank zijn.’

‘Waar?’

‘De arrondissementsrechtbank. Zaal drie.’

‘Dan zie ik je daar.’

‘Hoe herken ik je?’

‘Ik herken jou wel. Ik spreek je na de zitting.’ Hij legde neer. Ik keek naar de klok, pakte het dossier voor de zitting, stopte het in mijn tas, greep mijn jasje van de stoel en ging op weg naar de rechtbank.

In mijn vroegere leven bij de marine heb ik geleerd mensen te herkennen die een fysieke bedreiging vormen. Aan de manier waarop ze zich gedragen, hun bouw, de manier waarop ze hun atletische gestalte door kleding proberen te verbergen en aan een bepaalde uitdrukking in hun ogen. Een totaal gebrek aan angst en een volledig geloof in hun eigen vermogen om precies te doen wat ze willen. Als advocaat in Washington kwam ik die uitdrukking niet zo vaak tegen. Ik heb vaak genoeg te maken met kerels die denken dat ze flink zijn, die denken dat ze alleen vanwege het feit dat ze een grote bek hebben of omdat ze jou met een hoop onzin van de sokken kunnen kletsen op de een of andere manier beter zijn dan jij. Sommigen – waarvan het merendeel nooit echt gevochten heeft – denken dat ze je een pak op je sodemieter kunnen geven. Waarschijnlijk omdat ze een paar jaar kungfu hebben gedaan toen hun kinderen op school zaten. Maar er bestaat een enorm verschil tussen zo’n type en iemand die het ook werkelijk kan. En ik had hem onmiddellijk in de gaten.

Toen de zitting afgelopen was, stond hij me achter in de zaal op te wachten. Hij was duidelijk degene die me had gebeld. Waarschijnlijk deed hij nu wat ik vroeger had gedaan. Ik liep hem straal voorbij alsof ik hem niet had gezien. Maar ik wist dat hij had gezien dat ik hem had opgemerkt, en ik wist dat hij wist dat ik ervoor had gekozen om hem straal voorbij te lopen. Eenmaal buiten de rechtszaal bleef ik in de gang staan. Ik zette mijn tas neer en wachtte tot hij me zou benaderen terwijl ik op mijn iPhone mijn e-mail checkte. Hij kwam langzaam op me toegelopen. Hij was ongeveer van mijn lengte, of misschien een paar centimeter korter, en meer gedrongen. Ik ben een meter drieëntachtig, hij was misschien een meter tachtig. Ik weeg vierentachtig kilo en hij was waar-

schijnlijk iets van zesentachtig. Vroeger droeg ik mijn haar kortgeknipt, maar nu droeg ik het een beetje te lang, zoals veel strafpleiters dat doen, als een constant symbool van hun rebellie tegen de gevestigde orde en om zich te onderscheiden van die keurige eenheidsworst van openbaar aanklagers. Intussen was ik een doodgewone strafpleiter in Washington D.C. geworden en deed ik mijn werk met veel plezier. Maar wie hij ook mocht zijn, hij was niet het soort man dat mij gewoonlijk benadert. Ik wachtte tot hij als eerste iets zou zeggen. ‘Jij bent Jack.’

‘Chris Marshall.’

‘Dat ben ik.’

We schudden elkaar de hand. Hij gaf een stevige hand maar paste zorgvuldig op dat hij niet zou laten merken hoe sterk hij was. Ik bekeek zijn gezicht. Hij zat niet in de problemen en voor zover ik het kon beoordelen, had hij ook geen vriend of vrouw of neefje dat in de problemen zat. Dit ging om iets heel anders. ‘Je wordt dus nergens van beschuldigd en aan je gezicht te zien, gaat het ook niet om een bekende van je. Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik moet je vertrouwelijk spreken. Kunnen we ergens heen?’

‘Het ligt er maar aan hoe vertrouwelijk dat moet zijn. We zouden naar het cafetaria kunnen gaan. Daar is het aardig lawaaiig, dus daar kunnen we goed praten. Als je daar een gesprek wilt opnemen, heb je een hengelmicrofoon nodig. Of we kunnen naar mijn kantoor gaan.’

‘Ik heb een beter idee. Kun je je vanmiddag een paar uur vrijmaken?’

‘Ik weet het niet. Ik heb een aantal afspraken.’

‘Zeg ze af. Dit is belangrijk.’

‘Waar wil je heen?’

Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde een leren etuije tevoorschijn. Hij deed het open en gaf me een kaartje. Ik keek. Adjunct-directeur Terrorismebestrijding Nationale Veiligheidsraad. Ik keek hem aan en hij zei: ‘Het Witte Huis. Om precies te zijn, het Old Executive Office Building.’

2

Hij deed de hele weg geen mond open. Ik nam aan dat hij zou proberen me zover te krijgen dat ik terugkeerde in overheidsdienst, mogelijk als Navy SEAL zoals ik was geweest, of misschien bij zijn afdeling. Ik was in geen van beide geïnteresseerd. Die tijd had ik gehad. Het was inmiddels alweer tien jaar geleden dat ik de marine had verlaten. Daarna had ik drie jaar rechten gestudeerd en werkte nu alweer zeven jaar als advocaat. Het leven in overheidsdienst trok me niet meer. Ik had bij de SEAL's een goede reputatie verworven, maar toch was ik jaren geleden al tot de conclusie gekomen dat mijn toekomst daar niet lag. Ik moest iets anders gaan doen. Het was een heel bijzonder bestaan, waar je op den duur aan verslaafd raakte, maar ik wist dat ik een andere kant uit moest en dat had ik ook gedaan. Ik was niet van plan om terug te gaan. Hoe langer ik in die stille auto zat, hoe dommer ik me voelde omdat ik toch weer in dat oude trucje was getrapt, het smoesje dat 'de overheid me nodig had', waardoor ik het gevoel moest krijgen dat ik belangrijk was. Ik werd kwaad op mezelf.

Hij reed de bewaakte parkeerplaats op en stopte op een voor hem gereserveerde plaats. We stapten uit en gingen het gebouw binnen. Hij liet zijn badge aan de bewaking zien en vroeg om een bezoekerspas voor mij. De beveiligingsmensen keken mijn tas na en ik moest door een detectiepoortje lopen. We gingen met de lift naar de derde verdieping en liepen door de marmeren gang. Het gebouw verkeerde in een uitstekende staat van onderhoud. Het had die strenge, maar tegelijkertijd imposante uitstraling die je bij goed onderhouden overheidsgebouwen vaker tegenkomt. We liepen een volgende gang in en gingen zijn kantoor binnen. Zijn secretaresse stond op toen hij binnenkwam. Dat had ik geloof ik nooit eerder meegemaakt. 'Goedemiddag, meneer,' zei ze.

Plotseling viel het me op dat ze in uniform was. Het uniform van een onderofficier van de administratieve dienst van de marine. Hij had, toen hij deze baan bij de Nationale Veiligheidsraad kreeg, zijn eigen klerk

van de marine meegenomen. Dat betekende vrijwel zeker dat hij nog steeds in actieve dienst was, zelfs al droeg hij nu een pak in plaats van een uniform. Geen donkerblauw, geen SEAL-insigne, geen medailles of welk ander indrukwekkend vertoon dan ook. Gewoon een goed passend, normaal pak zoals alle overheidsbureaucraten droegen, maar wel een kort, militair crewkapsel.

Zijn secretaresse bekeek me met een onverholen inschattende blik. Ze was buitengewoon knap, wat me niet ontging. Zij keek naar mij en ik keek naar haar, net iets langer dan aangenaam was, maar geen van beiden wendden we de blik af. Ik was dat niet gewend. Ik was altijd degene die keek. Ik was niet getrouwd en was dat ook nooit geweest, hoewel ik het wel graag had gewild. Als onderofficier van de logistieke dienst had ze waarschijnlijk veel tijd doorgebracht met Navy SEAL-teams en had voor die functie de hoogste clearance om de documenten in te mogen zien die bij dat werk hoorden. Voor zijn huidige functie was ze ideaal en ze wist dat ze haar mond moest houden. Ze droeg geen ring.

‘Kom verder. Pak een stoel.’ We gingen zijn kantoor binnen, hij deed de deur achter me dicht en liep naar een koffiepote die in een hoek op een warmhoudplaatje stond. ‘Koffie?’

‘Graag. Zwart.’ Hij schonk twee porseleinen mokken vol en gaf mij er eentje. Er stond een embleem van SEAL Budweiser op. Leuk.

‘Goed dan. Je vraagt je waarschijnlijk af wat dit allemaal te betekenen heeft.’

‘Dat kun je wel zeggen, ja. Ga je proberen om me weer voor de marine te lijmen, voor iets dat écht belangrijk is? Bij jouw afdeling?’

‘Absoluut niet. Maar dat zou ik in jouw plaats ook hebben gedacht.’

‘Wie en wat ben je precies?’

Er speelde een vage glimlach om zijn mond. ‘Ik heb, net als jij, bij de teams gewerkt, een paar keer een staffunctie gehad, maar in tegenstelling tot jou ben ik er niet uitgestapt. Ik ben gebleven. Net als jij ben ook ik doorgestroomd naar Seal Team Six – DEVGRU – en daarna heb ik het bevel gekregen over een van de teams. Aan de westkust. Deze baan hier kwam zomaar uit de lucht vallen.’ Hij had dus ook deel uitgemaakt van het eliteteam van de marine voor terrorismebestrijding. Ik luisterde aandachtig terwijl hij verderging. ‘Ze zochten iemand voor een nieuwe functie. De Nationale Veiligheidsraad was tot de conclusie gekomen dat ze meer van terrorismebestrijding moesten weten en dat ze daar een

nieuwe afdeling voor moesten oprichten, met aan het hoofd een *snake eater*, iemand die bij de special forces had gediend. Toen vroegen ze mij. Waarom, dat weet ik eigenlijk niet. Misschien dat ik minder controversieel ben dan anderen en niet zo hoog in rang dat ze ook echt naar me zouden moeten luisteren. Dus zo zit dat. Van jou weet ik intussen alles al. Jij bent na je rechtenstudie naar Justitie gegaan. Dat klopt toch?’

‘Ja. Nadat ik de dienst had verlaten, ben ik meteen gaan studeren, hier in Georgetown, en daarna ben ik naar Justitie gegaan. Zo hoort dat toch? Daar zitten de mensen die de schurken vervolgen en voorgoed achter slot en grendel zetten. Of niet soms?’

Marshall glimlachte.

‘Alleen kom je er al gauw achter dat sommige schurken niet schuldig zijn en sommige aanklagers wraakzuchtig en gemeen, en soms – al komt dat niet zo vaak voor – door politieke motieven worden gedreven. Een slechte zaak, ik weet het. Ga achter afgevaardigde die-en-die aan, want die heeft tegen mijn wetsvoorstel gestemd. Hij heeft zwart geld in zijn vriesvak verborgen. Dan zie je de duistere kant, de corrupte kant, en dan komt het moment waarop het tot je doordringt dat je soms alleen maar een instrument bent en dat het allemaal totale onzin is. Toen heb ik mijn veilige ambtenarenbaan ingeruild voor het leven van een arme strafpleiter.’

‘Wat alleen maar rozengeur en maneschijn is.’

Daar ging ik niet op in.

‘En zo arm ben je niet. Je hebt de laatste drie jaar een paar hele grote zaken gedaan – en met succes, moet ik eraan toevoegen.’

‘Ach, als je in mijn soort werk kans ziet om iemand vrij te krijgen, is dat bijna een wonder, en als je iemand vrij krijgt die de voorpagina’s van de kranten haalt, ben je een genie. Maar alleen het feit dat je in de krant komt, wil nog niet zeggen dat je ook iets verdient.’

Marshall knikte en keek naar de deur. Hij wilde zeker weten dat die dicht zat. Hij zei: ‘Ik neem aan dat je de gebeurtenissen in Pakistan hebt gevolgd. Iemand die ooit in dat godvergeten land achter Al Qaida aan heeft gezeten, zal dat niet licht vergeten. Dan vallen je ook andere dingen op die daar gebeuren.’

‘Je hebt mijn dossier gelezen.’

‘Dat moest ik. Dus, tenzij je erg veranderd bent, meen ik te weten met wie ik te maken heb.’

‘Dat weet je nooit.’

Hij knikte en ging wat meer rechtop zitten. ‘Je hebt die twee kerels van die F-18 gezien die opgepakt zijn.’

Ik knikte en dronk van mijn koffie.

‘Hoe denk jij dat dat gebeurd is?’

‘Hoe zou ik dat moeten weten?’

‘Vertel me alleen maar wat je van het geval denkt.’

Ik dacht even na. ‘Nou ja, het klinkt dus alsof ze bezig waren een doel in Pakistan aan te vallen, wat naar ik aanneem ongebruikelijk is. Het merendeel van de aanvallen waarover ik recentelijk heb horen praten werd, juist om dit soort toestanden te voorkomen, door onbemande Predators uitgevoerd. Maar goed, ze hebben denk ik een doel opgekregen, hebben dat geraakt en zijn vervolgens neergeschoten of ze hebben een technisch mankement gekregen.’

‘Oké. Denk jij dat ze door een technisch mankement in Pakistan terechtgekomen zijn?’

‘Nee.’

‘Dat was ook niet zo.’

‘Dus ze zijn neergeschoten?’

‘Dat klopt.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Omdat hun wingman het heeft gezien. Die zegt dat er minstens zes vanaf de schouder gelanceerde raketten tegelijk werden afgevuurd. Ze schoten flares af, maar tegen zoveel raketten waren hun afweermaatregelen niet opgewassen. Het zouden Stingers geweest kunnen zijn. Die zijn afgesteld om flares te negeren.’

‘Waarom praten we hierover? Waarom stel je mij vragen waarop je de antwoorden al weet?’

‘Omdat ik wil dat je hier heel goed over nadenkt. Hier komen een hoop moeilijkheden van en een aantal mensen komt zwaar in de problemen en daarom wil ik zeker weten dat we dit goed aanpakken. Ze zijn dus neergeschoten.’

‘Oké.’

‘Vervolgens zien we ze terug in de straten van Peshawar. De gebruikelijke vertoning.’

‘Juist. Net als destijds in Somalië.’

‘Precies. Black Hawk Down. Dat willen we niet nog een keer.’

‘Dat spreekt.’

‘Maar waarom dan die vertoning?’ vroeg hij.

‘Om ons te laten weten dat ze ze hebben.’

‘En dat ze in staat waren om ze binnen een paar uur in Peshawar te krijgen. Er wordt nergens anders over gepraat.’

‘Door wie?’

‘Wie dan ook.’

‘Oké.’

‘En hoe nu verder?’

‘Dat weet ik niet,’ zei ik. ‘Ik nam aan dat ze naar de een of andere kelder werden gebracht waar ze ze dan voor het oog van de camera met een stanleymes hun hoofd zouden afsnijden.’

‘Nee, nee. Daar zijn ze veel te waardevol voor. Ga maar eens na wat een machtsmiddel ze kunnen zijn.’

‘Maar er kan natuurlijk wel elk moment iemand zoals jij of ik door het raam naar binnen komen.’

‘Ah.’ Hij glimlachte. ‘Heb je op hun vliegeroveralls gelet?’

‘Ik heb alleen gezien dat ze die droegen.’

‘Geen wings, geen insignes, helemaal niks. Details die niet klopten. Dat waren hun eigen pakken niet. Ze hebben ze uitgetkleed en wat ze nu droegen, was waarschijnlijk afkomstig van de zwarte markt in Pakistan, waar, zoals je weet, alles te koop is. Daar kwamen die Stingers waarschijnlijk ook vandaan.’

Ik knikte.

‘Dus geen fluorescerende strips, geen transponder, niets. Onmogelijk te vinden zonder HUMINT en die hebben we niet.’

Ik zei niets.

‘Dus wat is het volgende? Een video?’

‘Helemaal niet,’ zei ik. ‘Naar het vliegveld, op het vliegtuig en hup, naar Nederland.’

Hij keek me verbijsterd aan. ‘Waar heb je dat gehoord?’

‘Tijdens de lunch.’

‘Was dat op het nieuws?’

‘Nee. Van een vriendje van me bij Justitie die helemaal geobsedeerd is door dit soort dingen. Die had ergens op een blog gelezen dat iemand een privéjet had getraceerd die van Peshawar naar Den Haag vloog.’

‘Als je me nou toch belazert. Waarom hebben we eigenlijk nog inlichtingendiensten? Waarom gebruiken we geen bloggers?’

‘Omdat het merendeel van die lieden alleen maar onzin verkoopt.’

‘Dat is zo, maar een enkele keer hebben ze gelijk. Vraag maar aan Dan

Rather.' Marshall sloeg een map open die op zijn bureau lag. Hij gaf me een kleine kaart waarop een vliegroute van Peshawar naar Frankrijk stond aangegeven. 'Dit is van ongeveer een uur geleden. Ze hebben clearance tot Den Haag. Een Dassault Falcon 7X. Mooi vliegtuig. Topklasse. Maar waarom naar Den Haag?'

'Vanwege het ICC.'

Hij stond op, liep naar het raam en keek naar buiten. Hij staaarde naar het Witte Huis en het gazon ervoor, en in de verte Pennsylvania Avenue. Het zag er allemaal heel gewoon en rustig uit. Hij draaide zich om, bleef tegen de vensterbank geleund staan en sloeg zijn armen over elkaar. 'Zie je nou wel? Jij bent precies de man die ik nodig heb. Jij hebt dit al helemaal uitgevogeld.' Hij haalde twee foto's uit de map. Het waren foto's uit de personeelsdossiers van de marine, twee officieren in donkerblauw tenue. 'Dit zijn de twee vliegers. De eerste, Rawlings, is de piloot. De andere is de weapon system officer, luitenant Duncan. Die is feitelijk hoger qua anciënniteit dan Rawlings. Allebei goeie kerels, maar Raw, zoals hij in de wandeling wordt genoemd, is nogal... eigenzinnig. Een heethoofd. Een geboren vlieger, de man met het hoogste aantal geslaagde landingen aan boord van vliegdekschepen van het hele squadron, wat ongehoord is voor iemand die aan zijn eerste tour bezig is. Maar erg lichtgeraakt. Duncan is de intellectueel. Heeft aan de universiteit van Notre Dame gestudeerd. Beste WSO van het squadron. Die kerels verknallen nooit een missie. Die raken altijd hun doel. Ze hebben al heel wat missies gevlogen. Nog nooit een probleem gehad.'

'Dus hoe kan het dan dat zij op de grond eindigen met hondenbanden om hun nek?'

Hij knikte heftig. 'Exact. Hoe heeft dat verdomme kunnen gebeuren?'

'Men verwachtte hen.'

'Geen twijfel mogelijk. Hoe kwam dat stelletje bandieten in de bergen aan zes Stingers en hoe wisten ze hoe ze die allemaal tegelijk in het donker op een F-18 moesten afschieten.'

'Planning.'

'Ja.'

'Maar hebben ze inderdaad een medische hulppost voor vluchtelingen geraakt?' vroeg ik.

'Dat weten we niet. We zijn bezig uit te zoeken hoe de targeting in zijn werk is gegaan. Het enige wat we op dit moment zeker weten, is dat ze het doel dat ze opgekregen hadden ook geraakt hebben. En we weten

ook heel zeker dat het raak was. We hebben infraroodbeelden waarop overal lijken te zien zijn. We weten alleen niet wat het precies was en waar de vluchtleiding de informatie vandaan had dat zich daar Al Qaida-leiders zouden bevinden. Dat zoeken we uit, maar op dit moment weten we het nog niet.'

'Maar wat heb ik daar nu eigenlijk mee te maken?'

'Dit gaat slecht uitpakken. Politiek gezien. Ik denk dat die kerels zwaar in de problemen zitten. En ik denk dat hier in de VS compleet de pleuris uitbreekt als bekend wordt dat de Europeanen twee Amerikanen vervolgen voor het per ongeluk bombarderen van een hulppost voor vluchtelingen terwijl ze achter Al Qaida aanzaten, en dat op grond van een verdrag dat we niet eens hebben ondertekend.'

'Dat wordt een uitslaande brand. Maar het is wel het soort morele gevecht waar veel Europeanen op hebben zitten wachten sinds Bush Irak binnenviel.'

'Als ze zo graag willen vechten, dan kan dat.'

'Hoe dan?'

'Jij moet erheen.'

'Pardon? Waarheen?'

'Naar Den Haag. Iemand moet ze vertegenwoordigen bij het Internationaal Strafhof.'

'Dan moet je mij niet hebben, maar zo'n Engelse advocaat met een gepoederde pruik op.'

'Ik heb het memo gelezen dat je bij Justitie over het Internationaal Strafhof hebt geschreven. Zoals je weet...'

'Dat was zes jaar geleden.'

'Toch was jij voor de minister van Justitie op het gebied van het Internationaal Strafhof de knapste jongen van de klas. Jouw memo werd daar het interne handboek voor het Internationaal Strafhof.'

'Het was niets bijzonders.'

'Ik waardeer je bescheidenheid, maar dat was het wél. Jij bent precies de juiste man voor deze zaak. Jij bent op dit moment de bekendste strafpleiter van D.C. Er zijn genoeg van die ouwe knakkers die nooit meer echt een zaak voorbrengen, maar jij bent het nieuwe, jonge, aanstormende talent. Bij Justitie zijn ze bang van je.'

'Ja, vast wel.'

'Dat verzin ik niet. Ik heb al met ze gesproken.'

'Ik weet het niet, hoor. Ik zou misschien kunnen helpen, een aantal

suggesties doen of zo, maar ik ben niet de juiste man om daarheen te gaan en ze te vertegenwoordigen. Daar moet je iemand voor nemen die wereldberoemd is. Neem toch iemand van Justitie. Volgens de wet van 2002 is het toegestaan dat iemand die door het ICC wordt vastgehouden, door landsadvocaten wordt bijgestaan.'

'Die gaan *jou* bijstaan. Die geven je alle hulp die je nodig hebt. Ze zijn al bezig om een team samen te stellen. Maar ze werken onder jouw leiding. Achter de schermen. Zij dienen als ondersteuning, maar jij bent de man.'

Ik dacht erover na en hij zei: 'Ik wil dat je vanavond nog vertrekt. Misschien sturen we nog meer mensen, misschien vullen we je team aan, wie weet roepen we F. Lee Bailey erbij.'

'Die wordt aardig oud, maar het is in elk geval een kleurrijk figuur,' antwoordde ik.

'Misschien sturen we zo iemand, maar misschien ook niet. We zullen zien hoe dit zich gaat ontwikkelen. Maar het is van cruciaal belang dat je vanavond nog vertrekt.'

Ik overdacht wat dit allemaal met zich mee zou brengen. 'Is dit een officiële regeringsopdracht? Moet ik daar zeggen dat ik door de regering van de Verenigde Staten word gestuurd om die twee jongens bij te staan? Of is dit een vage opdracht waarbij ik met jou overleg en in zekere zin voor jou werk, maar eigenlijk voor die twee mannen en hun echtgenotes, en dat je dat betaalt via een geheime bankrekening?'

'Je wordt betaald en je bent ingehuurd door hun vrouwen. De details werken we op een later tijdstip uit. Jij en ik staan doorlopend met elkaar in contact.' Hij haalde een kaartje uit zijn zak waarop alleen een telefoonnummer stond. 'Dit is mijn mobiele nummer. Je gaat vanavond nog naar Den Haag. Tegen de tijd dat je terug op kantoor bent, paraderen ze waarschijnlijk met je cliënten door de straten van Den Haag, al zal dat dan niet met halsbanden om zijn, althans niet letterlijk. Maak dat je in Den Haag komt. Bonk op deuren en sla met je vuist op tafel of waar jullie als strafpleiters verder ook graag op slaan of bonken. Zodra we weten wat ze van plan zijn, beslissen we hoe we dit gaan aanpakken.'